

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 156/05
08.06.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић и Споменке Зарић, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача АА, кога заступа АБ, адвокат, против противника предлагача "ББ", кога заступа БВ, адвокат, ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби противника предлагача изјављеној против решења Окружног суда у Нишу Р.18/05 од 15.9.2005. године, у седници одржаној 8.6.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ жалба противника предлагача и потврђује решење Окружног суда у Нишу Р. 18/05 од 15.9.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Нишу Р. 18/05 од 15.9.2005. године призната је правна важност одлуке и решења суда Удруженог рада у Љубљани С.1613/92-18 од 19.3.1993. године и одлуке суда Удруженог рада Републике Словеније Сп.1109/93-3 од 25.11.1993. године, које су постале правноснажне 18.1.1994. године и извршне 26.1.1994. године, којима су по захтеву предлагача АА и ВВ поништена решења "ББ" од 26.3.1992. године и 13.5.1992. године о распоређивању предлагача на радно место радника магационера у Нишу и о престанку радног односа од 18.5.1992. године и утврђено да им није престао радни однос 31.3.1992. године већ и даље траје са свим правима и обавезама, а противник предлагача обавезан да им призна сва права из радног односа, исплати накнаду личног дохотка за време незаконитог престанка радног односа са законском каматом од доспелости месечних аконтација личног дохотка, као и трошкове поступка од 39.940 Сит са законском каматом од 19.3.1993. године до исплате.

Против овог решења противник предлагача изјавио је жалбу због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијана решења у смислу члана 372. у вези чл. 388. ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. став 3. ЗПП, ("Службени гласник РС" бр. 125/04) и у вези чл. 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни суд је нашао да жалба није основана.

У поступку нису учињене битне повреде из чл. 361. став 2. ЗПП на које Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде поступка из чл. 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју подносилац жалбе указује, обзиром да побијано решење нема недостатака због којих се не може испитати.

Према стању у списима, одлуком и решењем суда Удруженог рада у Љубљани С. 1613/92-18 од 19.3.1993. године и одлуком суда Удруженог рада Републике Словеније Сп.1109/93-3 од 25.11.1993. године, које су постале правноснажне 18.1.1994. године, а потом и извршне, 26.1.1994. године, по захтеву предлагача АА и ВВ, поништена су решења противника предлагача од 26.3.1992. године и 13.5.1992. године о распоређивању предлагача на радно место радника магационера у Нишу и о престанку радног односа од 18.5.1992. године и утврђено да им није престао радни однос 31.3.1992. године, већ и даље траје, са свим правима и обавезама, а противник предлагача обавезан да им призна сва права из радног односа и исплати накнаду личног дохотка за време незаконитог престанка радног односа са законском каматом од доспелости месечних аконтација личног дохотка и трошкове поступка од 39.940 Сит са законском каматом од 19.3.1993. године до исплате.

Правилан је закључак првостепеног суда да у конкретном случају не постоји ни један разлог за одбијање поднетог захтева за признање стране судске одлуке и да су сви услови, прописани Законом о решавању сукоба закона са прописима других земаља ("Службени лист СФРЈ" бр. 43/82, 72/82 и "Службени лист СРЈ" бр. 46/96) испуњени.

Из делимичног овереног преписа списка суда Удруженог рада у Љубљани С.1613/92-18 и оверене потврде садашњег Суда за рад и социјална питања у Љубљани од 27.8.2004. године несумњиво је утврђено да су одлука и решење суда Удруженог рада у Љубљани од 19.3.1993. године и одлука суда Удруженог рада Републике Словеније од 25.11.1993. године, чије се признање тражи, постале правноснажне 18.1.1994. године, о чему сведоче клаузуле правноснажности. Тиме су испуњени услови из чл. 87. наведеног закона.

Нису основани жалбени наводи да противник предлагача, због неправилности у поступку, у том поступку није могао учествовати. Предлог за покретање тог поступка са позивом за расправу противник предлагача примио је 23.2.1992. године, потврдивши пријем на повратници. Такође, противник предлагача примио је више позива за расправу, на које није приступио. Првостепену одлуку примио је 3.6.1993. године, а жалбу предлагача 21.6.1993. године. Примио је и одлуку првостепеног суда 10.1.1994.

2019. године, а жалбу предата на 21.01.2020. године. Примљено је и одлуку другостепеног суда 10.11.2020. године. То конкретно значи да у односу на противника предлагача не постоје сметње за признање, које предвиђа члан 88., а ни сметње предвиђене чл. 89. до 92. поменутог закона.

То су разлози што је Врховни суд, на основу чл. 375. у вези чл. 387. став 1. тачка 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз